

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 44. Concilium Troslejanum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

bat, & prohibere, ne istud factum Romæ unquam in exemplum traheretur. Deinde contendit, juramentum vi adhibita extortum, nisi peccatum subsit, esse servandum.

In Scripto tertio Auxilii nostri Aggressor asserit, ordinationem Formosi fuisse illicitam, postquam juramentum edidisset, nunquam se consensurum, ut in Sacram Sedem eveheretur. Et Actor, id est, Defendens id non negat, sed affirmat, Ordinationem Formosi nihilominus fuisse legitimam propter Ecclesiæ emolumentum, quod cujuscunque hominis privati voluntate potius esset. Tunc vero liquido patuisse, utilitatem Ecclesiæ id postulare, quod ad subeundum Supremi Pastoris officium Formoso nemo dignior inveniretur. Subjungit hujus Pontificis Elogium: *Formosus toto vitæ suæ tempore virum omnino gravem se probavit. Nunquam gustavit vinum, non manducavit carnes, virgo permansit usque ad vitæ finem, quem anno ætatis octogesimo attigit, convertit Bulgaros, Doctrinæ Christianæ veritatem Sanctæ vitæ exemplo confirmans. Hæc mihi in Scriptis Auxilii notatu digna visa sunt.*

§. XLIV.

Concilium Troslejanum.

In Francia Heriveum Archiepiscopum

I 3

Remen-

Sæculum X.

A. C. 907.

c. 32.

Annal. to. 4.

p. 610.

p. 619.

Sæculum X.
A.C. 909.
Remensem Wido Archiepiscopus Rotomagensis consuluerat, quid decerneret de Paganis conversis, qui accepto Baptismo ad suas Superstitiones reversi fuissent. Item de illis, qui necdum Sacro fonte fuissent lavati. Nempe per multi Normanni, in Francia sedem tenere cupientes, Fidem Christianam suscipiebant. Heriveus autem Responsi loco misit collecta testimonia S. Gregorii aliorumque Patrum in Articulos 23. divisa, & quasdam historias parum fide dignas.

Flod. IV.
hist. c. 14.
to. IX. Conc.

to. IX. Conc.
p. 520.

Idem Archiepiscopus Remensis complures quidem Synodos cum suæ Provinciæ Episcopis celebravit; sed illius solum habemus Decreta, quod Trosleji apud Sueffionem vigesima sexta Junii anno nongentesimo nono Indictione duodecima convocavit. Interfuere ipsius Suffraganei, atque duodecim Antistitum nomina subscripta visuntur. Videlicet Heriveus Archiepiscopus Remensis, Wido seu Guido Rotomagensis, Rodulfus Episcopus Laudunensis, Herluinus Bellovacensis, Robertus Noviodunensis, Letoldus Catalaunensis, Abbo Sueffionensis, Stephanus Cameracensis, Hubertus Meldensis, Othfridus Silvanectensis, Stephanus Teruanensis, & Ogerius Ambianensis. Decreta vero hujus Synodi, in quindecim Capita divisa, potius longæ adhor-

adhortationes quam Canones sunt, ex ^{Sæculum X.} quibus tristis Ecclesiæ facies dispicitur. A. C. 909.

In Præfatione hæc leguntur: *Depopulatae sunt urbes, destructa, vel incensa Monasteria, agri in solitudinem redacti. Et sicut primi homines nulla lege, nullo saltem timore male agere prohibebantur, sed libere ventri, delectationibus oculorum & ceteris vitiis serviebant, ita nunc contemptis legibus Divinis humanisque & Edictis Episcopalibus unusquisque quod vult agit. Viribus potentior infirmiore opprimit, vexantur pauperes, res Ecclesiarum diripiuntur. Denique ne nobis ipsis parcere videamur, quorum est errata aliorum corrigere, Episcopi dicimur, sed Episcopale officium non implemus. Ministerium prædicationis negligimus, eos, qui nobis commisi sunt, videmus Deum deserere, & in pravis actibus jacere, & tacemus nec eis manum tendimus. Sed & si aliquando admonere cæperimus, respondent illud ex Evangelio, nos alligare onera gravia & importabilia & imponere in eorum humeros, digito autem nostro nolle ea movere. Sicque fit, ut nobis tacentibus grex Domini pereat. Quis unquam ministerio linguæ nostræ conversus luxuriam suam damnavit? quis avaritiam, quis superbiam declinavit? Interim instat reddenda ratio negotii nobis commissi cum exactione lucri.*

p. 522.

p. 523.

Matth. 23. 4.

Sæculum X.

A. C. 909.

c. 2.

Facies Eccle-
siæ & Mona-
steriorum.

Deinde de Monasteriorum lapsu hæc habentur: *Quædam a paganis sunt destructa vel incensa, quædam rebus spoliata & ad nihilum prope redacta. Si tamen quorundam adhuc superesse videntur vestigia, nulla in eis Regulæ instituta servantur. Namque Monachi, Canonici, Sanctimonialia propriis carent Rectoribus, dum contra omnem Ecclesiæ auctoritatem Prælati extraneis subduntur. Unde partim paupertate, partim prava voluntate impulsæ moribus vivunt incompotitis. Et qui Sanctitati & Religioni intenti esse debuissent, terrenis negotiis vacant. Quidam etiam necessitate cogente, relictis Monasterii septis, volentes nolentesque Sæcularibus junguntur, more Sæcularium vivunt, in nullo distare a vulgo videntur, & propter infima, quæ sectantur, opera, despectui habentur. In Monasteriis Deo consecratis conversantes conspicimus Abbates Laicos cum uxoribus, liberis, militibus, & canibus. Quomodo ejusmodi Rectores compellent Monachos ad observandam Regulam, ipsi literarum ignari? nihilominus, quod auditu lugubre! Laici in medio Sacerdotum & virorum Religiosorum, velut Magistri, sedentes de ipsorum vita & moribus, ordine perverso judicant.*

Censemus igitur, & decernimus, ut status Monasteriorum juxta antiquam Regulæ

*Regulæ traditionem, & Canonum consti-
tuta servetur. Abbates sint viri Reli-
giosi, qui Disciplinam Regularem nove-
rint, Monachi vero vel Sanctimoniales
juxta suam professionem sobrie, pie, sim-
pliciter vivant, pro Regum Salute, Regni
pace, & tranquillitate Ecclesiæ orent, Ec-
clesiasticam jurisdictionem non pertur-
bent, pompam secularium non imitentur.
Quidam enim tam pretiose & compe ve-
stiti incedere, ut talis cultus etiam pios
laicos dedeceret, & rebus communibus non
contenti propria possidere, quin etiam sor-
didis lucris inbiare dicuntur. Sane ne
ulla monachis evagandi & talia quæren-
di detur occasio, Abbates provideant, ut
secundum Regulam singulis alimenta ne-
cessaria & vestes præbeantur.*

Multi deinde in hoc Concilio legun-
tur de Reverentia Personarum Ecclesia-
sticarum, de opprobriis, quibus illa æta-
te Clerici laceſcebantur, & prædationi-
bus rerum Deo Sacrarum. Tum subjun-
gitur: *Sunt, qui ab ipsis Sacerdotibus Bo-
norum Sacrorum census exigant, aut alias
pensiones, dona, epulas, equos, & pabu-
lum, etsi nullum aliud servitium quam
Spirituale petere ab eis possint. Haud
dubie Patronorum culpa hæc erat, qui,
cum Parochos nominarent, hæc eis one-
ra imponebant. Concilium etiam de-
clarat, Bona Ecclesiarum, id est, Deci-
mas,*

c. 5.

c. 6.

Sæculum X. mas, Primitias, & Oblationes ab omni
 A. C. 909. exactione Fisci & Domini directi esse

exemptas, quas videlicet Presbyteri sub
 Episcoporum cura constituti administra-
 rent. Patres his subjungunt: *Neuti-
 quam tamen volumus, ut Episcopi soli isto-
 rum Bonorum Domini, læso Optimatum
 jure, sint; sed tantum administratio iis
 competat. Ceterum omnes Presbyteros
 jubemus Dynastis & familiaribus eorum,
 ad quos Ecclesiæ pertinent, honorem con-
 venientem exhibere. Non arrogantia, non
 contentio irrepat. Salva Ministerii Sa-
 cri Reverentia Dominis suis, & Páro-
 chianis, de quorum oblationibus vivunt,
 grati esse & accepti satagant, humili men-
 te præstent iis Servitia Spiritualia, qua
 etiam gratis conferre deberent, etiam si
 nullam mercedem temporalem ab iisdem
 acciperent.* Tum probatur, Decimas Bo-
 norum omnium etiam mercatu aut pro-
 pria industria acquisite dandas esse.

- c. 7. Concilium istud rapinas & latrocinia
 tunc frequentissima damnat, tum etiam
 c. 8. raptus, matrimonia clandestina, fornica-
 c. 9. tiones; nec viris Ecclesiasticis modo,
 quibus omne commercium & familiari-
 c. 10. tatem cum feminis interdicit, sed etiam
 omnibus Fidelibus ab illis vitiis se conti-
 nere præcipit. Prohibentur perjuria &
 c. 11. juramenta ex levitate animi prolata, in
 Canones Concilii quolibet sermone centies repetita, ini-
 Troslejani. micitiæ,

micitiæ, unde cædes oriebantur, de qui-
 bus etiam Summi Sacerdotes non erant
 securi. Renovatur Excommunicatio la-
 ta in Interfectores Uncti Domini, id est,
 Fulconis Archiepiscopi, & subditur: *Pes-*
sima consuetudo apud nos inuenta est, quod
Episcopo moriente, qui viribus superiores
sunt, Bona Ecclesiæ invadant; quasi vero
ea Episcopi propria fuissent. Quamvis
ne tum quidem hoc rapinæ genus sanæ ra-
tioni consentaneum esset. Quare in no-
mine Dei omnipotentis & Sanctorum, qui
cum ipso in Cælo regnant, tantum Sacri-
legium prohibemus.

Paucis deinde interpositis: *Ex Sacrae*
Sedis literis ad nos datis intelleximus, in
Oriente ad huc dum gliscere errores & blas-
phemias cujusdam Photii dicentis, S. Spi-
ritum non a Filio, sed tantum a Patre
procedere. Quare hortamur vos, ut le-
ctioni S. Scripturæ & SS. Patrum dili-
genter studeatis, & doctrinam hauriatis,
qua pestem hanc renascentem extinguere
valeatis.

Ultimo Episcopi Adhortationem ad-
 diderunt hujusmodi: *Nostra & Fra-*
trum nostrorum desidia atque ignorantia
factum, quod in Ecclesia innumeros homi-
nes utriusque sexus & omnis conditionis
reperire sit, qui ad senilem ætatem perve-
niunt, fidei Christianæ usque adeo rudes,
ut etiam Symboli verba & Orationem Do-
minica-

Sæculum X.
 A. C. 909.

c. 12. 13.

6. 14.

c. 15.

Sæculum X. *minicalem recitare nequeant. Unde etiam*
A. C. 909. *si vita ipsorum bona videretur, quomodo*
bona opera facere sine fundamento Fidei
possunt? (*) Cetera quæ sequuntur in
 Concilio sunt compendium Doctrinæ
 Christianæ, & oratio, qua Episcopi Fi-
 deles ad fugiendum vitium & virtutem
 amplectendam excitant. In omnibus
 vero hujus Concilii Decretis magna Re-
 rum Ecclesiasticarum scientia & solida
 pietas elucescit.

§. XLV.

Monasterium Cluniacense fundatur.

Mabil. to. 5.
p. 77.

Jam tunc quidam viri pietate clarissimi
 ad reparandam Disciplinam monasti-
 cam propemodum collapsam animum
 adjecerant; cujus operis sane magni ce-
 leberrimum exordium fuit fundatio Mo-
 nasterii Cluniacensis, exinde fama incly-
 ti. Fundator fuit Comes Guilielmus,
 alias etiam Dux Aquitaniæ, & Bituri-
 censis dictus, Bernardi Comitis Arvernæ
 filius, & alterius Bernardi, Comitis Pi-
 ctaviens.

(*) Pari ratione non juvant Protestantes ex-
 cusationes illæ: *de veritate fidei meæ non dubi-
 to. Tranquille mortem oppetimus, & his similia,*
 nam cum fundamento fidei veræ & vivæ desti-
 tuantur bona eorum opera ad salutem non pro-
 sunt, quod R. P. Neumayr in Conc. ad Fest. S. Hi-
 lar. anno 1759. irrefragabiliter probat.